

Warsztat diagnostyczny w szkole objętej wspomaganiami.

Przeprowadzenie warsztatu diagnostyczno – rozwojowego to jedno z zadań SORE. Przeprowadza się go po spotkaniu z dyrektorem szkoły/placówki oraz radą pedagogiczną. Jest to spotkanie kluczowe w każdej placówce a jego wynikiem jest pogłębiona autodiagnoza, określenie priorytetów rozwojowych szkoły/placówki, a także ustalenie tematów ofert doskonalenia. Warsztat diagnostyczno – rozwojowy wyznacza konkretne działania. To również miejsce na generowanie rozwiązań, planowanie wdrożenia zmiany oraz opracowanie zarysu harmonogramu.

Warsztat diagnostyczno – rozwojowy prowadzi się technikami warsztatowymi, które angażują i skłaniają do refleksji wszystkich jego uczestników.

Etapy warsztatu diagnostyczno – rozwojowego:

- 1) Dogłębna analiza wybranego przez szkołę obszaru do rozwoju.
- 2) Określenie zmiany, jaka ma zajść w szkole (uświadomienie sobie przez nauczycieli, co się docelowo ma zmienić w szkole).
- 3) Określenie rezultatów, jaki chcemy osiągnąć po roku w wybranym obszarze (określenie celów SMART i obserwowalnych efektów).
- 4) Określenie - w formie harmonogramu kluczowych - działań, jakie należy podjąć w szkole, aby zmiana została efektywnie wdrożona.

Oczekiwane rezultaty po przeprowadzeniu warsztatu diagnostyczno – rozwojowego:

- 1) Zdiagnozowane są przyczyny obecnej sytuacji.
- 2) Szkoła wie, co i jak chce zmienić, z czyją pomocą.
- 3) Określony jest cel i plan działań, które zostaną podjęte, aby zaszła zmiana (zarys harmonogramu do RPW).

Najczęściej stosowane narzędzia/techniki w warsztacie diagnostyczno – rozwojowym:

- 1) Metaplan

METAPLAN – metoda dyskusji, która polega na tym, że w czasie debaty uczestnicy wspólnie tworzą plakat będący graficznym skrótem tej debaty. Dyskusję metodą metaplanu można przeprowadzić w dużej grupie lub w małych zespołach.

Zasady tworzenia plakatu:

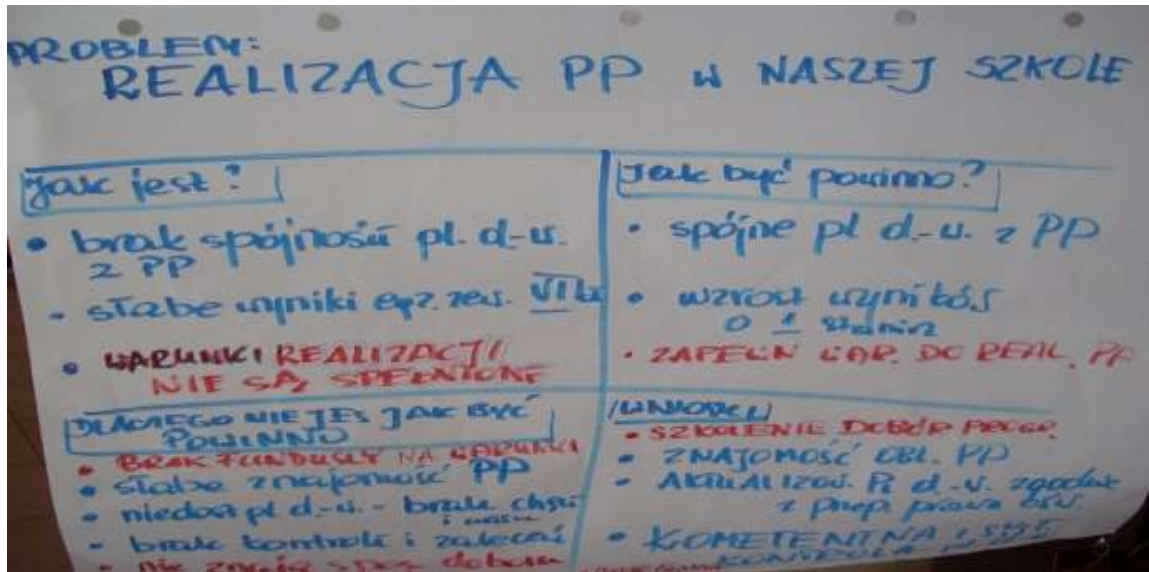
Pole plakatu podzielone musi być na obszary:

Jak jest?

Jak powinno być?

Dlaczego nie jest tak, jak powinno być?

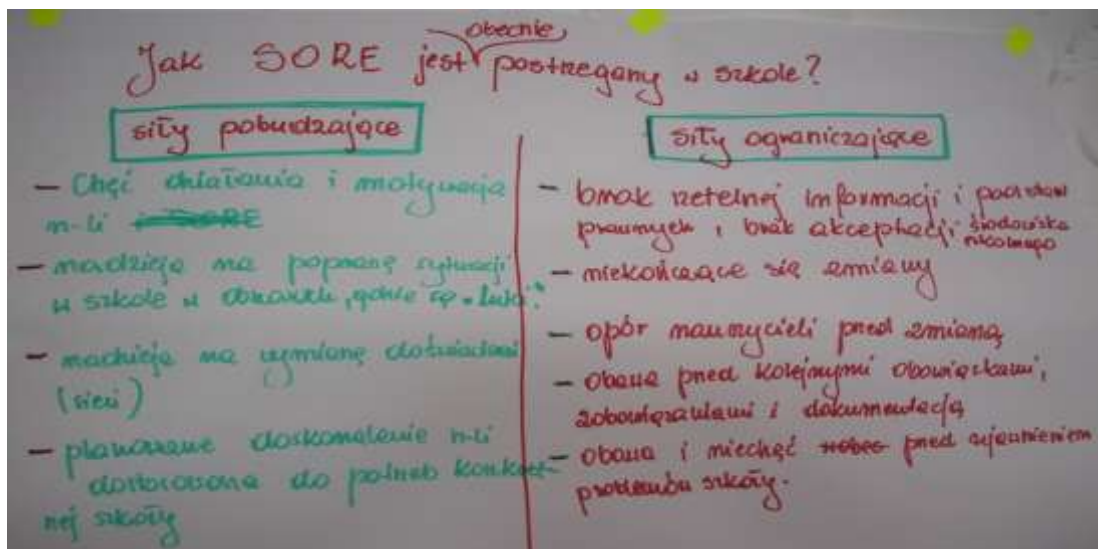
Wnioski

2) Analiza pola sił

W analizie pola sił konfrontuje się przeciwstawne siły: sprzyjające i ograniczające osiągnięcie zamierzonego celu.

Można bowiem przyjąć, że nawet najbardziej statyczny układ jest efektem określonego stanu równowagi czynników sprzyjających i przeszkadzających. W celu wykorzystania analizy pola sił, należy spojrzeć na dany problem jak na układ dwóch grup sił. Jeśli dążymy do zmiany obecnego stanu rzeczy, musimy naruszyć istniejącą równowagę. Najpierw należy jednak określić siły pobudzające i hamujące, a następnie zdecydować, które należy zmienić. Będzie to zależne od wielu uwarunkowań. Zazwyczaj jednak przyjmuje się, że łatwiej jest zmienić siły ograniczające.

3) Szkielet rybi

Nazwa tej techniki pochodzi od kształtu przypominającego nazwę tej techniki. Służy do identyfikacji czynników odpowiadających za powstanie problemu. Na plakacie lub tablicy należy przygotować model przypominający nazwę tej metody, w głowie

którego wpisujemy dowolny problem. Słuchacze za pomocą „burzy mózgów” ustalają główne czynniki, które mogą stanowić powód takiego skutku i wpisują je w tzw. „ości duże”. Dzielimy uczestników zajęć na tyle grup ile jest „dużych ości”. Każda grupa otrzymuje jedną „ość” i próbuje odnaleźć przyczyny, które mają wpływ na czynnik główny. Następnie przedstawiciele poszczególnych grup wpisują czynniki szczegółowe w „ości małe”. Z zebranej listy danych wybierają najistotniejsze, wyciągają wnioski, określają działania.

